

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa N. spółki z o.o. w W.

i N. S.A. w W.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powodowej A. sp. j. z siedzibą w N.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "S." w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódek od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 31 lipca 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od każdej z powódek na rzecz pozwanej po 3600 zł
(trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej obu powodowych spółek nie została w sposób przekonywający uzasadniona przesłanka przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a skarżący nie przedstawili argumentów prawnych mających przekonać, że wskazane kwestie mogą być uznane za zagadnienia „istotne” w rozumieniu tego przepisu.

Zważyć należy, że mające mieć postać istotnego zagadnienia prawnego pytanie, sformułowane na s. 3 in fine, oparte zostało na hipotetycznym założeniu dokonania zastrzeżenia w umowie możliwości żądania przez wykonawcę podwyższenia wynagrodzenia ryczałtowanego w razie zmiany normy pomiaru powierzchni. Tymczasem z ustaleń Sądu Apelacyjnego jednoznacznie wynika, że strony umowy, w ciągu kilku lat jej wykonywania, nie dostosowały sposobu obliczeń powierzchni do aktualnej Polskiej Normy (s. 62 in fine uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Powołanie się na s. 3 i 7 na oczywistą zasadność skargi (art. 398 § 1 pkt 4 k.p.c.), poprzestające na odwołaniu się do wcześniej wymienionego zarzutu naruszenia art. 328 k.p.c. i niezawierające jakichkolwiek argumentów na rzecz twierdzenia o „oczywistej” (a więc ewidentnej, nie budzącej żadnych wątpliwości, widocznej bez potrzeby bliższej analizy) zasadności skargi, w ogóle nie odpowiada wymaganiu, o którym mowa w art. 398⁴ § 2 k.p.c., a więc nie może stanowić podstawy przyjęcia skargi do rozpoznania.

Z omówionych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. 2013, poz. 461), stosowanego z mocy § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. 2015, poz. 1800).

